

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 7/2022
02.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због прекршаја из члана 330. став 1. тачка 23) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Пtz бр.31/22 од 14.02.2022. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Београду 72- Пр.47627/20 од 29.07.2021. године и Прекршајног апелационог суда у Београду 8 – Прж.21477/2021 од 11.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 02. марта 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Пtz бр.31/22 од 14.02.2022. године, па се **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Прекршајног суда у Београду 72- Пр.47627/20 од 29.07.2021. године и Прекршајног апелационог суда у Београду 8 – Прж.21477/2021 од 11.10.2021. године због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14) Закона о прекршајима, док се исти захтев у односу на битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3) и 4) **ОДБИЈА** као неоснован.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Београду 72- Пр.47627/20 од 29.07.2021. године, окривљени АА, оглашен је одговорним због извршења прекршаја из члана 330. став 1. тачка 23) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, за који прекршај је осуђен на новчану казну у износу од 101.000,00 динара. Истовремено је одређено да је на основу члана 40. став 1. Закона о прекршајима окривљени дужан да изречену новчану казну плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да ће у супротном првостепени суд на основу члана 315. Закона о прекршајима посебним решењем одлучити о начину извршења неплаћене новчане казне.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова прекршајног поступка плати паушални износ од 2.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом наплате принудним путем.

Пресудом Прекршајног апелационог суда у Београду 8 – Прж.21477/2021 од 11.10.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Лагатора, а пресуда Прекршајног суда у Београду 72- Пр.47627/20 од 29.07.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Пtz бр.31/22 од 14.02.2022. године, због битних повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14) Закона о прекршајима и из члана 264. став 2. тачка 3) и 4) у вези члана 93. став 1. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој је, у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима, обавестио Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је делимично основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14) Закона о прекршајима, јер је изрека правноснажне пресуде нејасна по питању времена извршења прекршаја, а и самог прекршаја који се окривљеном ставља на терет.

Наиме, изреком првостепене пресуде окривљени АА оглашен је одговорним за прекршај из члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима јер је „као власник возила регистарских ознака ..., којим је дана 10.12.2019. године у 10,01 часова евентуално учињен прекршај из члана 333. став 1. тачка 16. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, детектован уређајима за утврђивање прекршаја у саобраћају, у остављеном року од 8 дана од дана пријема позива 13.03.2020. годин, протеклом 15 дана од 26.02.2020. године, када је након незатицања окривљеног као примаоца, остављено обавештење на месту на ком је писмено требало да буде уручено, а ни протеклом 30 дана од дана престанка ванредног стања сходно члану 3. Уредбе о примени рокова у управним поступцима за време ванредног стања, на захтев полицијског службеника, непосредно или у писаној форми није дао потпуне и тачне податке о идентитету лица коме је омогућено управљање возилом и доказ на основу којег се на неспоран начин може утврдити да је то лице управљало возилом у наведено време“.

Оваквом изреком пресуде, супротно одредби члана 251. став 1. тачка 1) и члана 11. став 1. Закона о прекршајима, није одређено време извршења прекршаја који је окривљеном стављено на терет, што се основано истиче у поднетом захтеву, нити је јасно супротно којој одредби члана 247. став 1. и става 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима је окривљени поступио.

Одредбом члана 11. Закона о прекршајима, прописано је да је прекршај извршен у време када је учинилац радио или био дужан да ради, без обзира када је последица наступила, па како се у изреци наводи да окривљени „у остављеном року од 8 дана од дана пријема позива 13.03.2020. године, те протеком 15 дана од дана 26.02.2020. године, када је након незатицања окривљеног као примаоца остављено обавештење на месту на коме је писмо требало да буде уручено, а ни протеком 30 дана од дана престанка ванредног стања сходно члану 3. Уредбе о примени рокова у управним поступцима за време ванредног стања“, није дао податке о лицу које је управљало возилом то време извршења прекршаја због ког је окривљени оглашен одговорним није јасно одређено, а што чини изреку нејасном и неразумљивом. Тачно одређивање времена извршења прекршаја је битно и због примене одредбе члана 84. став 7. у вези члана 1. Закона о прекршајима, који прописује застарелост вођења прекршајног поступка, а што је у конкретном случају због неразумљивости изреке немогуће одредити.

Поступајући на овај начин, првостепени прекршајни суд је учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14. Закона о прекршајима, како се то основано истиче у поднетом захтеву Републичког јавног тужиоца. Исту битну повреду одредаба кривичног поступка учинио је и другостепени прекршајни суд, који је жалбу браниоца окривљеног одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду, са образложењем да је „време извршења прекршаја правилно наведено у изреци ожалбене пресуде“.

Поред тога, одредбом члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима прописано је да ће се прописаном казном казнити за прекршај возач или лице које поступи супротно одредби члана 247. став 1. и 2.

Чланом 247. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прописано је да је власник, односно корисник возила, обавезан да у року од 8 дана да потпуне и тачне податке о идентитету лица коме је омогућено управљање возилом и доказ на основу којег се на неспоран начин може утврдити да је то лице управљало возилом у одређено време, а ставом 2. истог члана прописано је да физичко лице, власник, односно корисник возила, не сме дати возило на управљање лицу које је под дејством алкохола, односно психоактивних супстанци, или које је у толикој мери уморно, болесно или у таквом психофизичком стању да није способно да безбедно управља возилом или нема возачку дозволу одговарајуће категорије.

Имајући у виду наведено, то је првостепени прекршајни суд био у обавези да у изреци своје пресуде наведе да ли је окривљени поступио супротно одредби члана 247. став 1. или супротно одредби члана 247. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, па како то није учинио, то је побијану пресуду донео уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14. Закона о прекршајима, јер је и на тај начин изреку учинио неразумљивом.

Због учињених битних повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14. Закона о прекршајима, на које се основано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је укинуо побијане пресуде и предмет вратио Прекршајном суду у Београду на поновно одлучивање, како

би у складу са примедбама изнетим у овој пресуди донео правилну, јасну и на закону засновану одлуку.

Захтевом за заштиту законитости Републичкиог јавног тужиоца указује се и на битне повреде одредаба прекршајног поступка уз члана 264. став 2. тачка 3) и 4) у вези члана 93. став 1. Закона о прекршајима, које су већ биле предмет разматрања од стране Прекршајног апелационог суда у Београду, по жалби браниоца окривљеног АА, па како је другостепени прекршајни суд у својој одлуци на страни 3 последњи став и страни 4 изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да првостепеном пресудом ове битне повреде нису учињене, које овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у упућује. Стога је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца у овом делу одбијен као неоснован.

Са свега изложеног, Врховни касациони суд донео је одлуку као у изреци пресуде, а на основу члана 286. став 1. и члана 287. став 3. и 4. Закона о прекршајима.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић